

Sag C-73/24 [Keladis II]ⁱ**Sammendrag af anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 98, stk. 1, i Domstolens procesreglement****Dato for indlevering:**

30. januar 2024

Forelæggende ret:

Dioikitiko Protodikeio Thessalonikis (forvaltningsdomstolen i første instans i Thessaloniki, Grækenland)

Afgørelse af:

30. november 2023

Sagsøger:

WI

Sagsøgt:

Anexartiti Archi Dimosion Esodon (Selvstændig offentlig afgiftsmyndighed)

Hovedsagens genstand

Påstand om annullation af de afgiftsansættelser, hvorved sagsøgeren blev anset for at være medskyldig i flere tilfælde af smugleri, pålagt at betale forhøjet told for disse lovovertrædelser, erklæret solidarisk hæftende for betalingen af det samlede beløb af den forhøjede told og pålagt, solidarisk med de andre medskyldige, at betale beløbet svarende til den moms (merværdiafgift), der blev unddraget i de enkelte importangivelser.

Genstand og retsgrundlag for anmodningen om præjudiciel afgørelse

Præjudiciel forelæggelse – told – merværdiafgift (moms) – toldværdi – den angivne toldværdi er lavere end den reelle værdi – momsgrundlag – markedsværdi – fastsættelse – metode til fastsættelse af markedsværdien

ⁱ Den foreliggende sags navn er et vedtaget navn. Det svarer ikke til et navn på en part i sagen.

Præjudicielle spørgsmål

1. Såfremt der næres rimelig tvivl om, hvorvidt den angivne toldværdi af de importerede varer svarer til den reelle transaktionsværdi, men det i forbindelse med en efterfølgende kontrol ikke er muligt at fastsætte transaktionsværdien ved anvendelse af metoderne i artikel 30, stk. 2, litra a) og b), (transaktionsværdi af identiske eller lignende varer) i forordning nr. 2913/92 og artikel 74, stk. 2, i forordning nr. 952/2013, dels fordi det ikke har været muligt at beslaglægge varerne, og det derfor ikke er muligt at foretage en fysisk kontrol af disse, dels eftersom beskrivelsen af varerne i de dokumenter, der ledsager importangivelsen, er generisk og upræcis, er en administrativ praksis da forenelig med bestemmelserne i artikel 30, stk. 2, litra c), i forordning nr. 2913/92 og artikel 74, stk. 2, litra c), forordning nr. 952/2013, for så vidt som de såkaldte »indgangsværdier«, som er defineret i det automatiske overvågningsprogram (AMT) inden for EU-programmet for bekæmpelse af svig (AFIS), og som er fastsat ved hjælp af statistiske metoder, efter »den [de]duktive metode« i disse bestemmelser anvendes som grundlag for fastsættelsen af varernes markedsværdi?

2. Hvis det første spørgsmål besvares benægtende: Er det tilladt at anvende de ovennævnte »indgangspriser« inden for rammerne af en af de andre metoder, der er beskrevet i artikel 30 og 31 i forordning nr. 2913/92 og artikel 74, stk. 1-3, i forordning nr. 952/2013, navnlig i lyset af dels den rimelige fleksibilitet, der skal kendetegne anvendelsen af »fallback-metoden« i henhold til artikel 31 i forordning nr. 2913/92 og artikel 74, stk. 3, i forordning nr. 952/2013, dels det udtrykkelige forbud mod at fastsætte toldværdien på grundlag af minimumstoldværdier, hvilket forbud er fastsat i den samme »fallback-metode« [artikel 31, stk. 2, litra g), i EF-toldkodeksen og artikel 144, stk. 2, litra f), i forordning 2015/2447]?

3. Hvis begge ovenstående spørgsmål besvares benægtende: Tillader EU-retten, at det ikke pålægges en importør at betale den unddragne moms til trods for, at det efterfølgende viser sig, at denne (systematisk) har importeret varer til lavere priser end dem, der er fastsat som de kommercielt holdbare minimumspriser, når toldmyndighederne i forbindelse med en efterfølgende kontrol ikke er i stand til at fastsætte toldværdien af de importerede varer ifølge en af de metoder, der er beskrevet i artikel 30 og 31 i forordning nr. 2913/92 og artikel 74, stk. 1-3, i forordning nr. 952/2013, eller er det i så fald tilladt i sidste ende at pålægge afgiften på grundlag af de statistisk fastsatte laveste antagelige priser, således som det allerede er blevet accepteret i forbindelse med, at Kommissionen har tilskrevet en medlemsstat, der ikke har foretaget hensigtsmæssige toldkontroller, ansvar ved tab af egne indtægter (jf. Domstolens dom af 8.3.2022, Kommissionen mod Det Forenede Kongerige, C-213/19, EU:C:2022:167)?

4. Såfremt det andet eller det tredje ovenstående spørgsmål besvares bekræftende: Skal de statistisk fastsatte minimumspriser vedrøre indførsler, der har fundet sted på samme eller næsten samme tidspunkt som de kontrollerede

indførsler, og hvad er i så fald den maksimale tilladte tidsperiode mellem de indførsler, der anvendes til at udlede et statistisk resultat, og de kontrollerede indførsler [kan de 90 dage, der er fastsat i artikel 152, stk. 1, litra b), i forordning nr. 2454/93 og artikel 142, stk. 2, i forordning 2015/2447 eksempelvis anvendes analogt]?

5. Hvis mindst et af de første tre spørgsmål vedrørende anvendelsen af »indgangspriser« til fastsættelse af markedsværdierne af importerede varer besvares bekræftende: Såfremt proceduren i artikel 81 i forordning nr. 2913/92 og artikel 177 i forordning nr. 952/2013 er blevet fulgt ved import for at forenkle udarbejdelsen af toldangivelser ved at sammenlægge varernes Taric-koder, er en administrativ praksis, ifølge hvilken toldværdien af alle importerede varer i de enkelte importangivelser beregnes på grundlag af den »indgangspris«, som er fastsat for den pågældende vare, hvis Taric-kode er anført i importangivelsen, da i overensstemmelse med princippet om forbud mod at fastsætte vilkårlige eller fiktive toldværdier, fordi toldmyndigheden i medfør af artikel 222, stk. 1, litra b), i forordning 2015/2447 skal anses for at være bundet til den af importøren foretagne sammenlægning, eller skal værdien af hver vare omvendt fastsættes på grundlag af varens toldposition, selv om koden ikke er anført i importangivelsen, for at undgå risikoen for, at der pålægges vilkårlig told?

Anførte EU-retlige forskrifter og anført praksis fra Domstolen

Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT 1992, L 302, s. 1): artikel 29, stk. 1, artikel 30, artikel 31, artikel 78 og artikel 81 (herefter »EF-toldkodeksen«)

Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT 1993, L 253, s. 1): artikel 142, stk. 1, artikel 150, stk. 1, artikel 151, stk. 1, artikel 152, artikel 181a og bilag 23

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 952/2013 af 9. oktober 2013 om EU-toldkodeksen (omarbejdning) (EUT 2013, L 269, s. 1): artikel 48, artikel 70, stk. 1, artikel 74, artikel 177, stk. 1 (herefter »EU-toldkodeksen«)

Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/2447 af 24. november 2015 om gennemførelsesbestemmelser til visse bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 952/2013 om EU-toldkodeksen (EUT 2015, L 343, s. 558): artikel 1, stk. 2, artikel 128, stk. 1, artikel 140, artikel 141, stk. 1, artikel 142, artikel 144 og artikel 222

Domstolens dom af 28. februar 2008, Carboni e derivati (C-263/06, EU:C:2008:128), af 12. december 2013, Christodoulou m.fl. (C-116/12, EU:C:2013:825), af 16. juni 2016, EURO 2004. Hungary (C-291/15, EU:C:2016:455), af 9. november 2017, LS Customs Services (C-46/16, EU:C:2017:839), af 20. juni 2019, Oribalt Rīga (C-1/18, EU:C:2019:519), af 22.

april 2021, Lifosa (C-75/20, EU:C:2021:320), af 8. marts 2022, Kommissionen mod Det Forenede Kongerige (Bekæmpelse af svig i form af for lav værdiansættelse) (C-213/19, EU:C:2022:167), af 9. juni 2022, Baltic Master (C-599/20, EU:C:2022:457), og af 9. juni 2022, FAWKES (C-187/21, EU:C:2022:458)

Anførte nationale forskrifter

Nomos 2960/2001, Ethnikos teloneiakos kodikas (lov nr. 2960/2001, den nationale toldkodeks) (FEK A' 265/22.11.2001):

Artikel 28, stk. 1-3, artikel 29, stk. 1 og 2, artikel 31 og artikel 142.

Artikel 150: »1. De personer, der på nogen måde deltager i toldovertrædelsen som omhandlet i denne kodeks' artikel 142, stk. 2, pålægges afhængigt af graden af deres deltagelse, uanset retsforfølgningen af dem, i medfør af bestemmelserne i denne kodeks' artikel 152, 155 ff. individuelt og solidarisk at betale forhøjet told med et beløb på tre til fem gange det toldbeløb, der kan henføres til genstanden for overtrædelsen med hensyn til alle medskyldige. Med henblik herpå beregnes toldafgifterne i henhold til bestemmelserne i EF-toldkodeksen og de relevante nationale bestemmelser om toldskyldens opståen. I tilfælde af [...] underfakturering er grundlaget for den ovennævnte forhøjede told forskellen mellem de toldafgifter, der er baseret på værdien på tidspunktet for toldklareringen, og den aktuelle markedsværdi. Hvis det tredobbelte beløb af told og andre afgifter, der henføres til de smuglede varer, er lavere end et tusinde fem hundrede (1 500) EUR, fastsættes bøden til dette beløb med hensyn til punktafgiftspligtige varer og til halvdelen af dette beløb med hensyn til andre varer [...]. Told, skatter og andre afgifter, som ikke er blevet betalt til trods for, at der i henhold til loven er opstået en toldskyld, kan opkræves særskilt ved en begrundet afgiftsansættelse. [...]«

Artikel 155.

Kort fremstilling af de faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne i hovedsagen

- 1 En tøjimportør stiftede i 2014 en enkeltmandsvirksomhed med hjemsted i Thessaloniki for engrossalg af tøj. Indtil udgangen af 2016 indgav virksomheden hundredvis af importangivelser med en angiven værdi af varerne på ca. 6 000 000 EUR. Efter en klage over underfakturering af de importerede varer foretog toldkontoret en regnskabsmæssig kontrol af virksomheden i 2016.
- 2 Den regnskabsmæssige kontrol viste uregelmæssigheder i driften af virksomheden og i de foretagne indførsler. Det fremgik bl.a., at den angivelige importør var ansat hos en anden tøjforhandler. Desuden svarede de varer, som var genstand for fysisk kontrol, kvantitetsmæssigt til varerne i de enkelte importangivelser, men

deres kvalitet, sammensætning, størrelser, design og værdi var anderledes, hvilket ikke var afspejlet i de importfakturaer, der var vedlagt angivelserne, og ifølge revisorerne var de angivne værdier åbenlyst lavere end de faktiske.

- 3 Efter kontrollen konkluderede toldkontoret, at virksomheden kun formelt var ejet af importøren, mens den reelle erhvervsdrivende var den ovennævnte tøjforhandler, hos hvem sagsøgeren var ansat. Ifølge kontrolmyndighederne fungerede smuglerringen på følgende måde: De erhvervsdrivende, der var interesserede i at importere tøj fra Tyrkiet, rejste først til Tyrkiet og fik kontakt med leverandører, som de betalte kontant. Det blev aftalt, at varerne ikke skulle eksporteres direkte af sælgeren, men leveres til et transportselskab, som skulle tage sig af transporten til Grækenland. Varerne blev emballeret på en sådan måde, at de hellenske toldmyndigheder blev vildledt hvad angår deres kvalitet og værdi. Til toldklareringen af varerne udstedte et andet tyrkisk selskab en faktura, som var upræcis med hensyn til værdierne (underfakturering), omfattede alle varerne og angav den omhandlede virksomhed som køber. I den pågældende faktura blev varerne betegnet generisk, og de angivne værdier var markant lavere end de værdier, som de græske erhvervsdrivende faktisk betalte til de reelle tyrkiske leverandører.
- 4 Efter toldklareringen blev varerne transporteret af et andet transportselskab til de reelle købere i hele Grækenland. Transportomkostningerne fra Tyrkiet blev betalt af de endelige modtagere kontant og uden udstedelse af faktura, og momsens på selskabets faktura blev også betalt kontant. De angivne værdier på fakturaerne vedrørende indenlandsk salg var kun lidt højere end dem, der var angivet ved import, mens de på hovedparten af fakturaerne anførte mængder var upræcise, eftersom hovedparten af modtagerne ikke ønskede, at fakturaerne skulle afspejle de faktisk modtagne mængder.
- 5 Det kompetente toldkontor i Thessaloniki opgjorde det samlede beløb for unddragne afgifter og andre gebyrer med hensyn til næsten alle virksomhedens indførsler til 6 211 300,19 EUR. Hvad nærmere bestemt angår sagsøgerens deltagelse i den ovennævnte smuglerring fremgår det af kontrolrapporten, at sagsøgeren var registreret som ansat i virksomheden, var en direkte medarbejder til tøjforhandleren, var fuldt ud vidende om dennes aktiviteter samt modtog og udførte dennes instruktioner, men sagsøgeren har nægtet, at der blev begået nogen som helst overtrædelse, eller at hun deltog i den angivelige overtrædelse.
- 6 Som følge heraf blev de af sagsøgeren anfægtede afgiftsansættelser udstedt, hvor – ifølge hvert enkelt af disse – overtrædelsen i form af smugleri blev tilskrevet dels den endelige modtager af varerne i de enkelte angivelser og den reelle importør, dels sagsøgeren og de andre fire personer, der havde tilknytning til virksomhedens aktivitet, herunder importøren og tøjforhandleren. Det blev antaget, at disse personer handlede i fællesskab med det formål at unddrage den hellenske stat de afgifter, der opkræves på importerede varer, idet de hermed ikke indbetalte momsens på varerne til den endelige modtager og opnåede den tilsvarende direkte økonomiske fordel.

- 7 På baggrund af det ovenstående blev værdien af de med de enkelte angivelser importerede varer fastsat på ny, og den undtagne moms blev beregnet pr. importør og pr. angivelse; det samlede beløb blev pålagt alle medskyldige solidarisk, og ved den samme lejlighed blev der pålagt en sanktion i form af forhøjet told svarende til det tredobbelte af den undtagne moms.

De væsentligste argumenter, der anføres af hovedsagens parter

- 8 Sagsøgeren har nægtet, at der skete underfakturering af de omhandlede varer. Sagsøgeren har bl.a. gjort gældende, at varernes værdi ikke blev lovligt fastsat, fordi toldmyndighederne benyttede sig af »rimelige priser« eller »indgangspriser«, der udgør statistiske data vedrørende importpriser og derfor udelukkende kan anvendes som grundlag for at rejse tvivl om den angivne værdi, og ikke som metode til fastsættelse af toldværdien, mens denne fastsættelse kun kan foretages efter metoderne i EU-toldkodeksens bestemmelser.
- 9 Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at prisen under alle omstændigheder blev fastsat retsstridigt på grundlag af den Taric-kode, der blev anført i de enkelte angivelser ved anvendelse af forenklingsproceduren, eftersom denne kode blev anført af importøren efter forslag fra toldfunktionærerne for at fremskynde salget af de angivne varer og ikke svarede til de faktisk importerede varer. Sagsøgeren har derfor gjort gældende, at revisorerne begik fejl, da de ikke foretog en fysisk kontrol af de pågældende varer, men udelukkende baserede sig på de anførte koder for at nå frem til klassificeringen af den importerede varetype.
- 10 Sagsøgeren har endvidere understreget, at der kun i nogle af angivelserne blev fremsat begæring om sammenlægning af toldpositioner, og at der derfor i de øvrige angivelser end ikke var et faktisk grundlag for fastsættelsen af værdien ved anvendelse af en samlet Taric-kode. Desuden blev der i mange tilfælde ved import af varerne i de omtvistede angivelser foretaget en fysisk kontrol, uden at der blev konstateret uoverensstemmelser mellem de importerede varers art og kvalitet og deres angivne priser, hvorimod toldfunktionærerne efterfølgende ikke fastsatte værdien på grundlag af de faktisk importerede varer, men på grundlag af andre varer med en anden Taric-kode og derfor med en højere »indgangspris«.
- 11 På denne måde blev der ifølge sagsøgeren fastsat en falsk høj pris for hver vare med den konsekvens, at toldkontorets konstatering af underfakturering ikke er grundet, eftersom indførslerne i den konkrete situation omfattede varer, der blev solgt til særligt lave priser.
- 12 Den sagsøgte har modsat sig disse argumenter og gjort gældende, at den metode, der blev anvendt til at fastsætte varernes værdi, var lovlig og hensigtsmæssig. I særdeleshed blev den angivelige importør opmuntret til at anvende den forenkledede procedure for »sammenlægning af toldpositioner« ifølge EU-toldkodeksens artikel 177 i alle de omhandlede angivelser. Alle de respektive begæring blev imødekommet med det resultat, at varerne nu behandles som værende en enkelt post, nemlig den med den højeste toldposition.

- 13 Efter at revisoren havde fastlagt, at varerne var blevet underfaktureret, blev den toldposition, der var anført i angivelsen under forenklingsproceduren, anvendt som grundlag for beregningen af de unddragne afgifter.
- 14 Som den sagsøgte har påpeget, anvendte de anfægtede retsakter nærmere bestemt ikke fastsættelsesmetoderne baseret på transaktionsværdien af identiske og lignende varer [EF-toldkodeksens artikel 30, stk. 2, litra a) og b), og EU-toldkodeksens artikel 74, stk. 2], fordi dette ikke var praktisk muligt, idet det ikke havde været muligt at beslaglægge varerne, og beskrivelsen af varerne på de fakturaer, der ledsagede importangivelserne, var generisk og upræcis.
- 15 I stedet blev metoden i EF-toldkodeksens artikel 30, stk. 2, litra c), («den induktive metode») anvendt, og nærmere bestemt blev der fastsat en toldværdi baseret på enhedsprisen ved salg i Unionens toldområde af den største samlede mængde af de importerede varer eller af identiske eller lignende varer til personer, der ikke var afhængige af sælgerne i EU, hvilke salg blev gennemført på samme eller næsten samme tidspunkt som indførslen af de pågældende varer.
- 16 Ved anvendelsen af denne metode benyttede toldkontoret, der havde adgang til AMT-systemet (Automated Monitoring Tool) inden for AFIS (Unionens program til bekæmpelse af svig), sig af »indgangspriserne«, som er fastsat til 50% af den rimelige pris pr. kg vare og indeholdt i dette system, og afslutningsvis blev toldværdien fastsat på niveau med »indgangsprisen«. Toldkontoret fandt navnlig, at eftersom disse priser (dvs. 50% af de gennemsnitlige rimelige priser for de importerede varer, baseret på behandlingen af statistiske data, som er til rådighed for Unionen med hensyn til indførsler til dens område) er den afgørende faktor for at fastsætte en minimumsværdi, under hvilken der ikke kan foretages en lovlig handelstransaktion for de omhandlede varer, er der en formodning om underfakturering, når den i fakturaen angivne pris er under denne tærskel.

Kort fremstilling af begrundelsen for forelæggelsen

- 17 Ifølge den forelæggende ret kan toldmyndighederne, når de har rimelig tvivl om, at den angivne transaktionsværdi svarer til den faktisk betalte pris og dermed til toldværdien af de importerede varer, afvise den angivne værdi og fastsætte prisen efter en af de metoder, der er beskrevet i EF-toldkodeksens artikel 30 og EU-toldkodeksen artikel 74. I den konkrete situation finder den forelæggende ret på grundlag af de fremlagte beviser, at toldmyndighederne med rimelighed kunne nære en sådan tvivl.
- 18 Spørgsmålet er imidlertid, på hvilken måde varernes toldværdi skal fastsættes for det første med henblik på at fastlægge, om der rent faktisk er sket underfakturering i hvert enkelt tilfælde af indførsel af varer, og for det andet med det formål at opkræve de unddragne afgifter (importmoms) og den dermed forbundne forhøjede told.

- 19 Toldkontoret anvendte »den induktive metode« og tog i denne forbindelse udgangspunkt i »indgangspriserne«. Den statistiske metode til fastsættelse af korrekte gennemsnitspriser og de laveste antagelige priser er imidlertid først og fremmest udviklet som et risikoanalyseværktøj og ikke som en metode til fastsættelse af toldværdien af specifikke varer i forbindelse med en efterfølgende kontrol. Endvidere finder den forelæggende ret, at denne metode til fastsættelse af minimumsimpportpriser, idet det drejer sig om en rent statistisk metode, kan føre til en vis procentdel af falsk positive resultater, uden at der er tale om underfakturering.
- 20 På denne baggrund finder den forelæggende ret, at de »indgangspriser«, der er fastsat i AMT-systemet, ikke kan anvendes til efterfølgende at fastsætte toldværdien efter »den induktive metode«, først og fremmest henset til, at det i henhold til ordlyden af disse bestemmelser er nødvendigt at fastsætte enhedsprisen ved salg af de importerede varer eller af identiske eller lignende varer. Selv ved anvendelse af denne metode rejser følgelig spørgsmålet om den manglende mulighed for fysisk at kontrollere de importerede varer med henblik på at afgøre, om de er identiske eller lignende, hvilket også udelukkede anvendelsen af metoderne i EF-toldkodeksens artikel 30, stk. 2, litra b) og c), og i EU-toldkodeksens artikel 74, stk. 2, litra b) og c) i den konkrete situation.
- 21 Tilsvarende kan »indgangspriserne« ifølge den forelæggende ret heller ikke anvendes i forbindelse med de andre metoder til fastsættelse af transaktionsværdien i EF-toldkodeksens artikel 30 og 31 og i EU-toldkodeksens artikel 74. Det fremgår bl.a. af disse bestemmelser, at metoden vedrørende den beregnede værdi forudsætter kendskab til den specifikke vares præcise egenskaber, mens anvendelsen af den såkaldte »fallback-metode« udtrykkeligt forbyder fastsættelse af toldværdien på grundlag af minimumstoldværdier.
- 22 Desuden fremgår det klart af de ovennævnte bestemmelser i både EF-toldkodeksen og EU-toldkodeksen, at toldmyndighederne, for så vidt angår beregningen af varernes toldværdi i forbindelse med en efterfølgende kontrol, begrænser sig til at anvende de metoder, der udtrykkeligt er beskrevet i EF-toldkodeksens artikel 30 og 31 og i EU-toldkodeksens artikel 74. Derfor kan »indgangsprisen« ikke anvendes til efterfølgende at pålægge en bestemt importør at betale det beløb, hvis angivne værdi er lavere end den ovennævnte »indgangspris«.
- 23 På denne baggrund bør de anfægtede retsakter annulleres, eftersom toldkontoret udtrykkeligt har indrømmet, at fastsættelsen af toldværdien af de importerede varer i sidste ende var baseret på »indgangspriserne« i AMT-systemet.
- 24 Denne konklusion fra den forelæggende ret, som er baseret på en fortolkning af EU-toldlovgivningens relevante bestemmelser i mangel af retspraksis fra Domstolen med hensyn til en sag med de samme karakteristika som den foreliggende, giver imidlertid plads til tvivl. Navnlige bevirker denne mulige fortolkning, ifølge hvilken »indgangspriserne« ikke kan anvendes, at de

unddragne toldafgifter ikke kan opkræves hos en importør til trods for, at det efterfølgende viser sig, at denne (systematisk) har importeret varer til priser, der er lavere end dem, der er fastsat som de kommercielt holdbare minimumspriser.

- 25 Dette skyldes, at det ikke er muligt at foretage en fysisk kontrol af alle varerne, fordi der er gået meget lang tid, og fordi de straks blev markedsført, således at det i den foreliggende situation er umuligt at beregne deres reelle transaktionsværdi og dermed at bevise, at de blev underfaktureret.
- 26 Derfor kan det også antages (sådan som de hellenske toldmyndigheder har gjort gældende), at værdien af de importerede varer i sidste ende, når det respektive beløb skal opkræves hos individuelle importører, kan fastsættes på grundlag af de »indgangspriser«, som fastsættes statistisk af de kompetente EU-organer.
- 27 Hvis denne fortolkning tiltrædes, finder den forelæggende ret imidlertid, at det ikke nøjagtigt fremgår af de anfægtede retsakter, hvilken »indgangspris« der blev anvendt for de enkelte angivelser, eller om denne blev udledt på grundlag af en statistisk behandling af de indførsler af de pågældende varer, der fandt sted på samme eller næsten samme tidspunkt. Kravet om en tidsmæssig sammenhæng mellem enhedsprisen og indførslen af de specifikke varer opstår udtrykkeligt med hensyn til anvendelsen af metoden i EF-toldkodeksens artikel 30, stk. 2, litra b) og c), og i EU-toldkodeksens artikel 74, stk. 2, litra b) og c), som fastsat for en maksimal tidsperiode på 90 dage, men der mangler oplysninger om den maksimale tidsperiode fra indførslen af varerne hvad angår de priser, der tages som grundlag for den statistiske beregning af »indgangspriserne« ved anvendelse af en anden metode til fastsættelse af toldværdien.
- 28 Sammenlægningen af toldpositionerne, som er bindende for både toldmyndigheden og importøren i den forstand, disse fremover skal betragte de varer, der importeres under hver enkelt importangivelse, som værende en enkelt post, udgør endvidere en praksis, som i forbindelse med en efterfølgende kontrol med henblik på beregning af markedsværdien kan føre til fastsættelsen af en fiktiv værdi af de varer, der er sammenlagt under den konkrete Taric-kode. Det kan nemlig ikke udelukkes, at den »indgangspris«, der svarer til varerne under den i importangivelsen anførte Taric-kode, er et multiplum af »indgangsprisen« for en anden vare, der importeres med den samme importangivelse.
- 29 På denne måde kan der på grund af forenklingsproceduren opstå det fejlagtige indtryk, at visse varer er underfakturerede, selv om deres faktiske transaktionsværdi i virkeligheden er anført i importangivelsen. Den samme problemstilling ville også opstå, hvis markedsværdien af de importerede varer blev fastsat ved at sammenlægge Taric-koderne uden anvendelse af »indgangspriser« efter en af metoderne til fastsættelse af markedsværdien i EF-toldkodeksens artikel 30 og 31 og i EU-toldkodeksens artikel 74.
- 30 Således er den forelæggende ret af den opfattelse, at for så vidt som markedsværdien af de varer, der er omhandlet i de anfægtede angivelser, ikke blev

fastsat på grundlag af værdien af selve varen, men af den vare, der svarede til den i importangivelsen anførte Taric-kode, bør de anfægtede retsakter annulleres også af denne grund. Som toldkontoret imidlertid har påpeget, betragtes de varer, der er genstand for en ansøgning om forenkling, i henhold til artikel 222, stk. 2, litra b), i forordning 2015/2447, dog som værende en enkelt post. Desuden har Domstolen allerede fastslået (dom af 9.6.2022, *Baltic Master*, C-599/20, EU:C:2022:457, præmis 52-54), at det ikke kan anses for urimeligt, at toldmyndighederne for at fastsætte varernes markedsværdi vælger at støtte sig på oplysninger fremlagt af klarereren, selv om der på denne måde fastsættes en samlet pris for varer, der ikke er ensartede til trods for, at de er tariferet under den samme Taric-kode. Det kan derfor hævdes, at toldmyndighedernes ovennævnte praksis faktisk er baseret på EU-toldlovgivningens bestemmelser.

- 31 Det følger af det ovenstående, at eftersom de omhandlede importangivelser strækker sig fra april 2014 til december 2016, er det nødvendigt at fortolke såvel bestemmelserne i EF-toldkodeksen og forordning nr. 2454/93 som de relevante bestemmelser i EU-toldkodeksen og forordning 2015/2447. Denne fortolkning er ikke åbenlys og fjerner ikke enhver rimelig tvivl, eftersom Domstolen endnu ikke har taget stilling til, om det er tilladt at anvende de laveste antagelige priser eller »indgangspriserne« til at fastsætte værdien af importerede varer, og heller ikke til, om sammenlægningen af Taric-koder er bindende for toldmyndighederne i forbindelse med en efterfølgende kontrol.
- 32 På denne baggrund og henset til, at der ved den forelæggende ret verserer hundredvis af lignende sager, hvor det samme retlige spørgsmål er rejst, skal de ovenstående præjudicielle spørgsmål forelægges Domstolen i henhold til artikel 267 TEUF.